

10. září

O petici Několik vět jsem slyšela poprvé až ve Vídni, i když zveřejněná byla už na konci června. Jenomže to jsme se ségrou balily na naši velkou cestu, a tak jsme to ani nestačily zaregistrovat. V srpnu ji už podepsalo pár tisíc lidí, na Svobodce hlásili každý den nová jména. Václav Havel, který byl s Jiřím Křížanem, Sašou Vondrou a Standou Devátým autorem petice, se u nás na chalupě radoval, jak přibývá podpisů. Říkal, že podepisují i režimní herci a zpěváci, do kterých by to nikdy neřekl.

V Rudým právu se samozřejmě můžou přetrhnout, aby všem vysvětlili, že Několik vět je pamflet vyprodukovaný nepřáteli socialismu, který jsou podplacený imperialisty ze Západu. V tomhle druhu blábolů Rudý právo tradičně vyniká, ale už jim to myslím moc nefunguje, lidi podepisují dál.

Já tu petici četla. Přinesl ji jeden kluk z Helichovky, co jsme s ním před prázdninami chodili běhat za politický vězně. Dal si se mnou a pár dalšíma kamarádama sraz na dvoře jednoho domu ve Vodičkově ulici a tam ji vytáhl. Měl s sebou podpisovej arch.

„Samozřejmě nebudu nikoho nutit,“ řekl. „Pořádně si to rozmyslete, protože jestli to podepíšete, můžete na vysokou školu rovnou zapomenout.“

V petici není nic, co by každý občan téhle země nemohl okamžitě podepsat, zvláště po tom, co se dělo v lednu. Dokonce není nijak zvlášť ostrá vůči komunistům.

Co požaduje? Zrušení cenzury, propuštění politických vězňů, legalizaci nezávislých iniciativ, svobodu shromažďování, svobodu vyznání. Samý základní lidský práva. Přesto jsem to nepodepsala! Teda zatím.

Nějak se nedovedu smířit s myšlenkou, že bych svou vysněnou dráhu herečky zahrabala jedním podpisem do země. Že bych hned po maturitě šla někam pracovat a vzdělávala se sama, nebo na domácí univerzitě. Asi dvakrát jsem byla na přednášce u někoho doma a bylo to skvělé, o to nejde. A ty lidi, co tam přednášejí, taky pracujou někde v kotelnách nebo dělají hlídače na stavbě nebo myjou okna, i když jsou

to vysokoškolský profesoři. No jo, ale je něco jiného být profesorem na universitě a pak jít do kotelny, než jít do kotelny rovnou.

Dost lidí, který osobně znám a obdivuju, taky chtěli jít na vysokou a nemohli. Třeba Jáchym Topol. Nebo Petr Placák.

Ale stejně to není jednoduchý rozhodnutí.

Vyptávala jsem se lidí ze třídy, co s nima chodíme demonstrovat, jestli Několik vět podepíšou. Některý řekli, že možná jo.

18. září

Právě jsme se vrátili z brambor.

Ještě ani pořádně nezačala škola a už zavolala vlast (ústý JZD), že nás potřebuje.

Musím říct, že tam byla mnohem větší legrace než na chmelu. Taky tam byla hospoda, kde nám klidně nalili pivo, a ještě nám prodali láhev vína s sebou. Tam by asi nalili i miminu.

S Michalem jsme chodili sami dva na takový kopeček zarostlý travou, pod kterým byla cisterna na vodu, a pozorovali jsme západ slunce. Bylo odtamtud vidět do kraje a západy byly nádherný, rudý, ještě letní. Vůbec skoro celý ten týden bylo krásně, chodili jsme v kraťasech. Kromě jediného dne, kdy tak lilo, že jsme nemohli na pole, ale to nám samozřejmě nevadilo.

Na ubytovně s námi bydleli brigádníci z Polska. Uměli malinko česky a my zas rozuměli dost polsky na to, abychom se jich mohli vyptat na Solidaritu a na to, co se teď v Polsku děje. Byli docela fajn, o dost starší než my. A měli s sebou vodku. Dita se do jednoho z nich zamilovala a lezla k němu pak nahoru na palandu.

Martina se zas zamilovala do vojáka. Ten tam byl taky na brigádě. Vojáci bydleli jinde, ale potkali se s Martinou na poli a on jí pomohl nést kyblík s bramborama. Martina se hned šíleně zamilovala. Každýmu vykládala, že její rodiče se taky seznámili, když její táta byl na vojně. Jenže za dva dny jí dal voják kopačky, chudák hrozně brečela.

Na bramborách prostě každý za někým bláznil a třídní Růžičková nevěděla, kam dřív skočit, aby to všechno stihla ohlídat. Nakonec to nechala být. Už nás ani nekontrolovala po večerce, jestli jsme ve své posteli a máme zhasnuto. Jenom po cestě zpátky do Prahy se v autobuse nechala slyšet, že o nás měla lepší mínění, a že se v nás zklamala.

Já trochu blbla s Michalem. Bylo to romantický, ty naše západy slunce, a jednou jsme stihli i východ.

Poslední noc jsme to s blbnutím trochu přehnali. Lezli jsme na traktor a pokoušeli se ho nastartovat a taky jsme se líbali. Teda moc si toho nepamatuju, protože jsme něco vypili, ale to, že jsem ještě panna, vím jistě.

Co se petice Několik vět týče, Michal má takový názor, že nemá cenu obětovat svoji budoucnost za občany Československa, kteří si to stejně nezaslouží. Tvrdí, že lidi se nezmění, ani kdyby šli komunisti od válu, a že my dva bychom se měli na všechno vykašlat a emigrovat. Vydělá někde venku hodně peněz a budeme spolu žít na ostrově v Tichomoří. Budem chodit celý dny nahý a já budu psát svoje básně. Tak to teda vidí Michal.

Ale já to asi přece jen podepíšu.

29. září

Mše ve Svatém Vítu za svatého Václava a blahoslavenou Anežku. Byla jsem tam s Natálií, kázal kardinál Tomášek a bylo to krásný. Zpívalo se Svatý Václave, patrono české země. Úplně mi to vechnalo slzy do očí.

Potkala jsem tam Dana s nějakou novou holkou.

Potom jsme šli průvodem dolů z Hradu, přes Karlův most, na Václavák. Byla z toho nakonec docela velká demonstrace.

Jinak zkoušky v divadle a škola. Všední dny. Nechci podlehnout šedivé jednotvárnosti. Život je přece opojný jako víno!

Chybí mi někdo, komu bych mohla psát, tak jako píšu do téhle knihy. A kdo by mi alespoň čas od času odpověděl.

10. října

V sobotu odpoledne jsem byla za babičkou v nemocnici. Ani jsem tu nenapsala, že měla chudák zauzlení střev, museli ji odvézt sanitkou. Naštěstí zavolala včas na pohotovost, jinak mohla taky umřít. I tak vypadala chvíli na umření, ale teď už je na tom zas líp a brzy ji snad pustí domů. Babička má tuhej kořínek. Byla docela veselá a moc hezky jsme si popovídaly. S ní já si vždycky dobře popovídám, protože se nemusím hlídat a můžu s ní mluvit úplně o všem, ne jako s našima. Namasírovala jsem jí taky chodidla, někde jsem četla, že to pomáhá.

Potom, když už jsem byla v těch návštěvách, jsem zašla za druhou babičkou na Olšanské hřbitovy. Koupila jsem jí tři růžový jiřinky. Už se stmívalo, žlutý, nekonečný aleje stromů vystlaný spadaným listím. Bylo tam úplně pusto. Málem jsem její hrob nenašla, ale když jsem pak viděla její jméno vyrytý na náhrobku, dost mě to zabolelo. Byla jsem tam od jejího pohřbu poprvé.

Večer byl mejdan u Honzy s partou z Helichovky a z Aleje. Zlatý hřeb večera byl Milouš Jakeš! Pouštěli jsme si nahrávku proslovu, kterej měl Jakeš letos v létě na schůzi okresních komunistů. Někdo to odtamtud propašoval ven a od té doby to koluje na kazetách.

Jakeš mluví mimo jiný o petici Několik vět a je to neuvěřitelně blbý. Třeba o Zagorový, která to podepsala: „No, třeba ta Hanka Zagorová, neříkám, je to hodná holka...” chechtali jsme se. Ale taky mi z toho běhal mráz po zádech, když jsem si uvědomila, že tenhle dědek, co neumí ani pořádně česky, je předsedou Ústředního výboru KSČ, tedy nejmocnější člověk v Československu. A že rozhoduje o našem osudu. Z toho se člověku chce spíš zvracet.

Ondřej přinesl trávu. Kouřili jsme a pak jsme si hráli, že jsme lodě a koberec je rozbouřený moře, museli jsme přes něj chodit po patách, abychom se nepotopili. Jenže pak jsme s tím chozením po patách vůbec nemohli přestat! To jsme se nasmáli. Nakonec jsme dostali hlad a snědli úplně všechno, co měli Honzovi rodiče v lednici i v kredenci. Ten to asi schytá, až se vrátí z chalupy. Sežrali jsme totiž i vzácný konzervy, olivy, tresčí játra a tak. Ale bylo to fantastický, ty chutě.